

Juryverslag Jong Muziek 2005

Het luik Jong Muziek heeft binnen TAZ zijn plek veroverd. Dat mag inmiddels duidelijk zijn. Ook dit jaar was er weer een bijzonder boeiend aanbod van muziekprojecten. Een editie om u tegen te zeggen. Bijzonder dit keer was de heterogene keuze van programmator Pieter Jan Vervondel die, zoals hij zelf zegt, gewoon zijn hart gevolgd heeft. De beste raadgever dunkt ons. En wat blijkt : ondanks het feit dat de jury soms het gevoel had appels met peren te moeten vergelijken, is de einduitslag van het concours unaniem genomen.

De jury werd voorgezeten door: Wim De Wulf (muzikant, regisseur), Frans Grapperhauer (muzikant), Antoine Légat (recensent) en Pieter Embrechts (muzikant, acteur).

De jury heeft uiteindelijk die projecten bekroond die volgens haar het meest getuigden van een doorgedreven persoonlijke benadering. Cliché van hier tot in Tokio, maar uiteindelijk zijn er niet veel criteria voor wat echt goed kan genoemd worden. Als daar zijn : werd ik van mijn stoel geblazen? Stond ik op mijn kop toen ik buitenkwam? Moest ik op mijn tanden bijten af en toe? En is wat ik gezien heb in mijn kop blijven spoken.

Zo heeft de jury er in de voorbije week een paar gezien. Daar zijn we opgetogen over.

Maar de winnaars zijn niet het enige objectief van dit festival. Er is breekbaar werk getoond dat nog zijn weg zoekt, dat nieuwsgierig maakt dat tijd nodig heeft... Werk dat onvolkomen is maar naar meer smaakt. Werk dat beloftes inhoudt voor de toekomst. Voor dit soort projecten blijft TaZ een forum bieden, omdat dat wie zijn nek uitsteekt dit soort ruimte nodig heeft. Meer nog : er gewoon recht op heeft.

Graag een overzicht over het verloop van de week.

De 'Anale fase' presenteerde in een muzikaal - theateraal project een kijk op de wereld die verraderlijk was in zijn dubbelheid : ogenschijnlijke liefalligheid als mantel voor een poëtische kijk op de wereld met een bittere ondertoon. Kwetsbaar, met muzikale potentie en met nieuwsgierigheid van onze kant naar meer.

Met 'Total Inversion' kwam de jongste groep ooit op TaZ aan de beurt. Gemiddelde leeftijd 14 jaar. Zij leerden ons dat er in muziek twee talen bestaan. In 't akoestisch en in 't elektrisch, conform aan hun set in de voormiddag en aan die van 's avonds. We hoorden prima songs die hun wortels hebben in de grunge en omstreken. Verbazend was de manier waarop invloeden werden verwerkt en er iets persoonlijks werd aan toegevoegd. Bovendien wordt er gezocht naar een gezamenlijke muzikale taal, die er nog niet helemaal is, maar absoluut belooft voor de toekomst.

'Kiss the anus of a black cat' is het project van muzikant en instrumentenbouwer Stef Heeren.

De jury kampte botste hier op een gebrek aan transparantie, door een veelheid aan ideeën, muzikaal en tekstueel. Hier apprecieerde de jury vooral de individuele kwaliteiten van de verschillende groepsleden en de prachtige stem en het attractieve gitaarspel van Heeren.

'Mrs. Hyde', ofte Esther Lybeert, heeft een prachtige stem, met een groot bereik en een prachtige klankkleur. De composities zijn schitterend : inventief, rijk, met melodielijnen om u tegen te zeggen. De uitvoering door de drie dames op cello, slagwerk, piano, zang en backings maken indruk door de samenhang en de dynamiek. Als Lybeert dit helemaal kan doortrekken tot in tekst en bindtekst, dan worden wij helemaal wild.

'Welkin' is de eerste Death Metal - groep die op TaZ zijn opwachting heeft gemaakt. Een historisch moment. De heren hebben bij de jury in twee sets de clichés over het genre even de grond ingeboord. Eén in 't akoestisch, één in 't elektrische. Om kort te gaan :

'Welkin' is in 't akoestisch een Zwitserse horloge. Even precies. En in 't elektrisch even Zwitsers, maar dan 100 0000 maal harder. Tik Tak, maar dan in hoofdletters en met uitroeptekens. Virtuoso, loeiharde kloteherrie, en tot op de bodem. Een revelatie en bij deze de moeite om alle clichés over genres nog maar eens in vraag te stellen. En wat meegenomen is : ze zijn beleefd en spreken met twee woorden.

'Kop' met Sofie van Everdingen als frontfiguur, heeft de jury aangenaam verrast. Een stevige groep, met als bedenking dat er in de arrangementen een gevaar voor 'overkill' bestaat en dat minder soms meer mag zijn. Sofie bestrijkt een breed spectrum aan genres die nauw aanleunen bij chanson, gekruid met folk en jazzelementen. In vier talen plus het Antwerps wandelt ze van de ene stek naar de andere en bovendien doet ze dat goed. Talent te over dus, zowel muzikaal als teatraal. Maar dit vraagt om uitpuring, om een rakere profilering, om een duidelijker richting. Dat kost tijd. Hem gewoon nemen zouden we zeggen.

Je neemt een vreselijke namaaklederen fauteuil, je installeert er een aantal keyboards rond, je neemt plaats met iemand die een vriend zou kunnen zijn, je duwt op de knop, er begint een ritme of een riff en je zingt. Ongenaakbaar, in die lelijke zetel, en je doet schaamteloos je ding terwijl die vriend naast je probeert om op je hoogte te geraken, daar niet in lukt en noodgedwongen aan het eind verschijnt met een hanenkop op zijn hoofd. 'Sticker' is de naam van dit project. Het staat aan het prille begin maar het scoort gewoon door zijn ongedwongen eigenzinnigheid : Lio meets Granddaddy en Vive la Fête, maar dan wel Stickergewijs.

'Rheen' is de naam voor singer-songwriter Hannelore Bedert. Ze heeft een prachtstem en speelt voortreffelijk piano. Ze treedt op in verschillende formaties, waarmee ze haar kwetsbare autobiografische songs ten gehore brengt. Compositorisch sterk, tekstueel zeer persoonlijk. Een naam om te blijven volgen.

'Konijn met pruimen' is geen groep, het is geen gerecht, het is geen pseudoniem... Martine De Kok maakte een stomme film over een juffrouw in een klerenwinkel, door haar zelf gespeeld, die ervan droomt om pianiste te worden. Daardoor komt ze in een totaal absurde kakkewietachtige maalstroom van gebeurtenissen terecht. Tegelijkertijd begeleidt De Kok die film live aan de piano en krijg je een stevige wisselwerking tussen twee media te zien met als extradimensie het feit dat ze zelf op de twee fronten aanwezig is. Ze stuurt die interactie op een intrigerend- virtuoze manier. 'Konijn met pruimen' is een huzarenstuk dat perfect op zijn plaats is op TaZ door het feit dat het scharniert op een overlapping van verschillende media.

De jury vond dit project uitermate boeiend en een mogelijke laureaat.

Maar toen kwam 'Lora Zenn'.

Een zanger uit het beste hout gesneden, omringd door een groep die hem perfect omringt in een concert dat ons aan Tom Waits doet denken, aan Zita Swoon, aan lounge bars en nachtbrakerij op late uren. Blues die tegen jazz aanschurkt in een suite over een plompverloren dorp eind de jaren dertig. Intrigerend in een eerste fase, dit project. En eenmaal om de hoek, ronduit fascinerend, want dan blijkt dat dit blues en jazzidioom geen verwijzing is, maar een taal waar de groep en de zanger zich op een heel persoonlijke manier van bedienen. Kippenvel en ontroering en een must voor iedereen die iets anders wil dan platte mainstream. De jury bekroont Lora Zenn tot **laureaat Jong Muziek 2005** met een prijs van 7500 euro.

Tot slot :

De tweede laureaat, ex aequo, van Jong Muziek 2005 en eveneens goed voor 7500 euro.

Hij heeft ons van onze stoel geblazen en ons een klap voor onze kop verkocht. Meer moest dat niet zijn. Eenvoud, ontroering, authenticiteit, en eigenzinnigheid, in tekst en compositie.

Gebracht met een verbazende naturel en smaakvol ondersteund door een stel stevige muzikanten, zowel in de kleine als in de grote bezetting.
Wannes Capelle met het Zesde Metaal wordt de tweede laureaat Jong Muziek 2005.